

Om Eva Löwen, som hade en utpräglad svaghet för alla främlingar, sedan fick tillfälle att hämnas, förtäljer icke historien.

Hovfolket är med anledning av kungens och drottningens försoning illa därän. Man vet inte på vilken fot man skall stå för att bli behaglig, och medan somliga önska prins Carl arvingar, ha "les belles dames", som tidigare föraktat drottningen, blivit överlyckliga, så att de falla till hennes fötter, uttryckande sin hänförelse. Ekeblad får vara med på ett hörn, då man tackar honom och Ehrensvärd, som om de hade räddat staten. "I händelse jag vore mottaglig för fåfänga skulle jag i detta ögonblick känna mig stolt", säger han.

Hovets amourösa krönika fortskrider som vanligt i ungefär samma hjulspår, enligt den belysning Ekeblads brev den 28 augusti lämnar. Eva Löwen har aldrig haft en tillbedjare som unge Fersen. "Han älskar henne passionerat. Men hans obetänksamhet och hans barnsligheter gäcka henne, så att hela hennes koketteri råkar i olag. Han är en verklig Lindor, som man är tvungen att förlåta allt, och jag tror även, att hon gör det. Vad fältmarskalken (Fredrik I:s son, riksgreve Fredrik Vilhelm von Hessenstein, född 1735) angår, är han en trägen kurtisör, och Hedda (Ekeblads systers grevinnan Piper) är, fastän mycket smidig och reserverad, icke dess mindre ganska belåten med att se honom här. Det liknar sig att bli en av Louises amouretter, något som nu är vanligt." Den Louise, som åsyftas, är grevinnan Meijerfelt, född Sparre. Vidare nämner Ekeblad en kammarherre Tigerschiöld, "som på ett högst märkvärdigt sätt suc-